

Înalta Curte de Casație și Justiție

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

Decizie nr. 4/2015 din 19/01/2015

Dosar nr. 13/2014

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 157 din 05/03/2015

Ionuț Mihai Matei - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Corina Michaela Jijiie - președintele Secției penale
Lavinia Curelea - președintele Secției I civile
Roxana Popa - președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Rodica Aida Popa - judecător la Secția penală
Luciana Mera - judecător la Secția penală
Ștefan Pistol - judecător la Secția penală
Silvia Cerbu - judecător la Secția penală, judecător-raportor
Maricela Cobzariu - judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu - judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie - judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir - judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală
Mariana Ghena - judecător la Secția penală
Luminița Livia Zglimbea - judecător la Secția penală
Ioana Bogdan - judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean - judecător la Secția penală
Aurel Gheorghe Ilie - judecător la Secția penală
Elena Floarea - judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbărcă - judecător la Secția I civilă
Marioara Isailă - judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă - judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sirbu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Lutac - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 13/2014 este legal constituit conform dispozițiilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și conform art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ionuț Mihai Matei.

La ședința de judecată participă doamna Marinela Mincă, procuror-șef al Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția juridică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Florin Nicușor Mihalache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, conform art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă, în cursul urmăririi penale, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau

încetarea celor dispuse inițial revine judecătorului de drepturi și libertăți care a luat măsura sau, dimpotrivă, procurorului.

Reprezentantul procurorului general, doamna procuror-șef Marinela Mincă, a precizat că recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 471 alin. (3) și art. 472 din Codul de procedură penală și a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că, în cursul urmăririi penale, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

Președintele completului, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală privind competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, în cursul urmăririi penale, respectiv dacă această competență revine judecătorului de drepturi și libertăți care a luat măsura preventivă a controlului judiciar sau, dimpotrivă, procurorului.

2. Examenul jurisprudențial

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a învederat că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național referitor la aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, privind competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, în cursul urmăririi penale, s-au evidențiat două orientări, conturând astfel caracterul neunitar al practicii judiciare sub acest aspect.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Într-un prim punct de vedere, unele instanțe au stabilit, în aplicarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, că în ipoteza în care, în cursul urmăririi penale, măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată de judecătorul de drepturi și libertăți, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial aparține tot judecătorului de drepturi și libertăți, iar nu procurorului.

În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că dispozițiile art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală trebuie coroborate cu prevederile art. 242 alin. (4) din același cod care stabilesc expres procedura ce trebuie urmată în astfel de situații și care conduc la conturarea opiniei că se impune respectarea principiului simetriei formelor, în sensul că organul judiciar care a luat măsura preventivă este abilitat de lege să dispună și asupra modificării conținutului acestei măsuri.

Un alt argument invocat în sprijinul acestei opinii îl reprezintă dispozițiile art. 215 alin. (2) din Codul de procedură penală care statuează, fără niciun dubiu, că modificarea obligațiilor impuse cu ocazia luării măsurii preventive a controlului judiciar nu poate fi încuviințată decât de organul judiciar care a dispus măsura, prevederile art. 215 alin. (8) din același cod demonstrând, fără echivoc, intenția legiuitorului de a atribui această competență procurorului doar în ipoteza în care el însuși a luat această măsură.

3.2. Într-un al doilea punct de vedere, alte instanțe au stabilit, în aplicarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, că în ipoteza în care, în cursul urmăririi penale, măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată de judecătorul de drepturi și libertăți, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial aparține exclusiv procurorului, chiar dacă măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată inițial de judecătorul de drepturi și libertăți.

În această orientare s-a susținut că dispozițiile art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală nu conțin prevederi referitoare la competența judecătorului de drepturi și libertăți în această materie, astfel încât, în absența unui temei legal, s-a apreciat că voința legiuitorului, deși exprimată deficitar, a avut în vedere instituirea regulii potrivit căreia, în cursul urmăririi penale, controlul judiciar poate fi modificat numai de procuror, chiar și atunci când măsura preventivă a fost dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți.

De asemenea, în susținerea acestei orientări sunt și dispozițiile art. 215¹ alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală care prevăd în mod expres că măsura controlului judiciar luată în cursul urmăririi penale de judecătorul de drepturi și libertăți este prelungită de procuror prin ordonanță.

4. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul orientării jurisprudențiale potrivit căreia în aplicarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză privind sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, a apreciat că este admisibilă, concludând că indiferent de organul judiciar care a dispus măsura preventivă a controlului judiciar (procuror sau judecător de drepturi și libertăți), în cursul urmăririi penale, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

În esență, judecătorul-raportor a arătat că interpretarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală trebuie realizată prin raportare la prevederile art. 215¹ alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dar și a normelor tranzitorii prevăzute de actul normativ ultim menționat, care reglementează în mod expres competența procurorului de a dispune prelungirea măsurii controlului judiciar, în faza de urmărire penală, chiar dacă măsura preventivă a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți.

Din moment ce dispozițiile art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală nu prevăd expres competența judecătorului de drepturi și libertăți de a modifica controlul judiciar în faza de urmărire penală și având în vedere prevederile art. 215¹ alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, dar și a normelor tranzitorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, se ajunge la concluzia că voința legiuitorului nu a fost aceea de a institui o competență alternativă a procurorului și a judecătorului de drepturi și libertăți, în funcție de organul judiciar care a luat măsura inițial, ci competența exclusivă a procurorului pentru faza de urmărire penală.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării și la depunerea hotărârilor definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Practica neunitară ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost generată de interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în practica instanțelor de judecată fiind conturate două orientări:

Într-o primă orientare a practicii, unele instanțe au stabilit, în aplicarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, că în ipoteza în care, în cursul urmăririi penale, măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată de judecătorul de drepturi și libertăți, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial aparține tot judecătorului de drepturi și libertăți, iar nu procurorului.

Într-o a doua orientare a practicii, s-a exprimat punctul de vedere potrivit căruia, în ipoteza menționată, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine exclusiv procurorului, chiar dacă măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată inițial de judecătorul de drepturi și libertăți.

Art. 215 din Codul de procedură penală reglementează conținutul controlului judiciar:

"(1) Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

(2) Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

a) să nu depășească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviințarea prealabilă a acestuia;

b) să nu se deplaseze în locuri anume stabilite de organul judiciar sau să se deplaseze doar în locurile stabilite de acesta;

c) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;

d) să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale;

e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta;

f) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență;

g) să se supună unor măsuri de control, îngrijire sau tratament medical, în special în scopul dezintoxicării;

h) să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice;

i) să nu conducă vehicule anume stabilite de organul judiciar;

j) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme;

k) să nu emită cecuri.

(3) În cuprinsul actului prin care se dispune luarea măsurii controlului judiciar sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care inculpatul trebuie să le respecte pe durata acestuia și i se atrage atenția că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

(4) Supravegherea respectării de către inculpat a obligațiilor care îi revin pe durata controlului judiciar se realizează de către instituția, organul sau autoritatea anume desemnate de organul judiciar care a dispus măsura, în condițiile legii.

(5) Dacă, în cadrul obligației prevăzute la alin. (2) lit. a), s-a impus inculpatului interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, câte o copie a ordonanței procurorului ori, după caz, a încheierii se comunică, în ziua emiterii ordonanței sau a pronunțării încheierii, inculpatului, unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește, precum și celei în a cărei circumscripție are interdicția de a se afla acesta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor, Poliției de Frontieră Române și Inspectoratului General pentru Imigrări, în situația celui care nu este cetățean român, în vederea asigurării respectării de către inculpat a obligației care îi revine. Organele în drept dispun darea inculpatului în consemn la punctele de trecere a frontierei.

(6) Instituția, organul sau autoritatea prevăzute la alin. (4) verifică periodic respectarea obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecării.

(7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.

(8) În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.

(9) Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății, când judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului."

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, după art. 215 a fost introdus un nou articol, art. 215¹, având denumirea marginală "Durata controlului judiciar", cu următorul cuprins:

"(1) În cursul urmăririi penale, măsura controlului judiciar se poate dispune de către procuror sau de către judecătorul de drepturi și libertăți pe o durată de cel mult 60 de zile.

(2) În cursul urmăririi penale, controlul judiciar poate fi prelungit de către procuror, prin ordonanță, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi care să justifice prelungirea acestuia, fiecare prelungire neputând să depășească 60 de zile.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazul în care măsura a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți.

(4) Ordonanța procurorului prin care, în condițiile alin. (2) sau (3), s-a prelungit măsura controlului judiciar se comunică în aceeași zi inculpatului.

(5) Împotriva ordonanței procurorului prin care, în condițiile prevăzute de alin. (2) și (3), s-a prelungit măsura controlului judiciar, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, dispozițiile art. 213 aplicându-se în mod corespunzător.

(6) În cursul urmăririi penale, durata măsurii controlului judiciar nu poate să depășească un an, dacă pedeapsa prevăzută de lege este amenda sau închisoarea de cel mult 5 ani, respectiv 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 5 ani.

(7) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile.

(8) În cursul judecății în primă instanță, durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în judecată.

(9) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (8), instanța de judecată poate dispune luarea unei alte măsuri preventive, în condițiile legii."

Potrivit art. II alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, "Măsura preventivă a controlului judiciar și cea a controlului judiciar pe cauțiune, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, continuă și se mențin până la efectuarea verificării prevăzute la alin. (2)".

În conformitate cu alin. (2) al aceluiași articol, "În termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, procurorul, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, și instanța, în cursul judecății, verifică, din oficiu, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune ori dacă există temeiuri noi care justifică una dintre aceste măsuri preventive, dispunând, după caz, prelungirea, menținerea sau revocarea măsurii preventive, dispozițiile art. 207, 208, 215¹ și 216 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător."

Dacă anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014, voința legiuitorului, exprimată deficitar, putea conduce la interpretări diferite în ceea ce privește problema ce face obiectul recursului în interesul legii, în prezent, actul normativ menționat aduce argumente suplimentare de interpretare care susțin opinia potrivit căreia, în cursul urmăririi penale, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului.

Astfel, potrivit art. 215¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, astfel cum a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, în cursul urmăririi penale, controlul judiciar poate fi prelungit de către procuror, prin ordonanță,

dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeuri noi care să justifice prelungirea acestuia, fiecare prelungire neputând să depășească 60 de zile.

Potrivit art. 215¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazul în care măsura a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți.

De asemenea, dispozițiile tranzitorii prevăzute în art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 stabilesc că în ceea ce privește măsura preventivă a controlului judiciar, aflată în curs de executare, în termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, procurorul, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, verifică, din oficiu, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a controlului judiciar ori dacă există temeuri noi care justifică măsura preventivă dispunând prelungirea.

Sub aspectul competenței organelor judiciare de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial pe parcursul procesului penal, în mod evident, legiuitorul a reglementat această situație distinct, în funcție de faza procesuală în care se află cauza, în conținutul art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.

În conformitate cu art. 215 alin. (9) din Codul de procedură penală, dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății, când judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului.

Așa cum se poate observa, în legătură cu faza de urmărire penală legiuitorul a reglementat explicit competența de a dispune modificarea obligațiilor impuse odată cu luarea măsurii controlului judiciar doar în ipoteza în care această măsură a fost dispusă de către procuror, omițând să menționeze organul judiciar competent pentru situația în care, prin excepție și cu referire strictă la situațiile prevăzute de lege, măsura preventivă a controlului judiciar a fost luată, în faza de urmărire penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți.

Interpretarea dispozițiilor legale analizate trebuie realizată prin raportare la prevederile art. 215¹ alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, dar și la normele tranzitorii prevăzute de actul normativ ultim menționat care reglementează în mod expres competența procurorului de a dispune prelungirea măsurii controlului judiciar, în faza de urmărire penală, chiar dacă măsura preventivă a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți.

Așadar, din moment ce dispozițiile art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală nu prevăd expres competența judecătorului de drepturi și libertăți de a modifica controlul judiciar în faza de urmărire penală, având în vedere prevederile art. 215¹ alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, dar și normele tranzitorii din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, se poate trage concluzia că voința legiuitorului a fost aceea ca în faza de urmărire penală procurorul să aibă competența exclusivă de a modifica obligațiile aferente controlului judiciar, independent de organul judiciar care a luat inițial această măsură preventivă.

Câtă vreme în cursul urmăririi penale procurorul este cel care dispune asupra prelungirii măsurii controlului judiciar, chiar dacă măsura a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, este evident că a fortiori tot procurorul trebuie să fie competent să dispună asupra impunerii unor noi obligații pentru inculpat ori asupra înlocuirii sau încetării celor dispuse inițial, în aceeași ipoteză analizată.

Dacă s-ar accepta interpretarea contrară, s-ar putea ajunge la situații inechitabile din perspectiva căilor de atac, prin raportare la organul judiciar care a dispus asupra modificării controlului judiciar. Astfel, dacă într-o cauză aflată în faza de urmărire penală față de unul dintre inculpați măsura controlului judiciar a fost luată inițial de procuror, iar față de un altul, măsura a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar ulterior s-ar pune în discuție modificarea controlului judiciar, împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus cu privire la cererea de modificare a controlului judiciar formulată de primul inculpat, acesta ar putea formula plângere, în temeiul art. 336 din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior celui care a dispus măsura, fără posibilitatea contestării actului la judecătorul de drepturi și libertăți, în timp ce al doilea inculpat ar putea sesiza judecătorul de drepturi și libertăți, având totodată

posibilitatea de a contesta ulterior soluția dispusă de către acesta.

Ca atare, și din această perspectivă, singura soluție ce se impune este aceea ca, indiferent de organul judiciar care a dispus măsura preventivă a controlului judiciar (procuror sau judecător de drepturi și libertăți), în cursul urmăririi penale, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

În considerarea celor expuse, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, Completul pentru judecarea recursului în interesul legii va stabili că, în cursul urmăririi penale, competența de a dispune asupra unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală stabilește că:

În cursul urmăririi penale, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 ianuarie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IONUȚ MIHAI MATEI

Magistrat-asistent,
Florin Nicușor Mihalache